

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **T. A. T.**, narozený ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, nyní bytem ..., zastoupeného: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 21.11.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.11.2017 č.j. OAM-156/LE-LE05-LE26-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovený zástupce žalobce Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9, n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 21.11.2017 doplněnou dne 8.1.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 15.11.2017 č.j. OAM-156/LE-LE05-LE26-2017, jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, §14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**). Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil azylově relevantní důvod, který v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl – obava z vážné újmy v důsledku pronásledování mafií a domníval se, že žalovaný tento důvod ve svém rozhodnutí zlehčuje a nesprávně argumentuje ve prospěch možností žalobce na vnitřní přesídlení. Dále nesouhlasil se závěrem žalovaného, že mezinárodní ochrana mu nebyla udělena, protože měl a i nadále má možnost žít jinde, než v zemi původu a následně poukázal na neudělení doplňkové ochrany, protože se domnívá, že jím uváděné důvody žádosti o mezinárodní ochranu naplňují charakter hrozby vážné újmy podle zákona o azylu. Na závěr žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc*

vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně s ohledem na krátkou lhůtu k doplnění žaloby žádal soud o poskytnutí přiměřené lhůty k doplnění žaloby. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a potvrzení o osobních a majetkových poměrech*).

Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce soudem, jelikož nemá dostatek finančních prostředků a nemá znalosti českého práva. Soud pravomocným usnesením ze dne 12.12.2017 č.j. 60Az 82/2017-23 ustanovil žalobci zástupcem Organizaci pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9.

Zdejší soud výzvou ze dne 11.1.2018 k žádosti o poskytnutí lhůty k doplnění žaloby vyhověl žalobci a umožnil mu ve lhůtě 2 týdnů rozšířit stávající žalobní body a navrhnout a doložit důkazy k prokázání svých tvrzení, čehož nakonec žalobce nevyužil.

*Napadeným rozhodnutím ze dne 15.11.2017 č.j. OAM-156/LE-LE05-LE26-2017, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a § 14b zákona o azylu. Z odůvodnění uvedeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 21.10.2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že by chtěl zůstat v České republice (dále jen **ČR**), jelikož zde má přítelkyni, která je těhotná a chce se o ni a své dítě postarat; přítelkyně už nemůže pracovat a nemá zde žádné příbuzné a on je tedy její jediná opora.*

Při pohovoru byl žalobce nejprve upozorněn, že při zadržení Policií ČR uvedl přinejmenším dvě různé totožnosti, což tedy následně objasnil. Žalobce dále mimo jiné uvedl, že Vietnam opustil v roce 2016 na základě cestovního pasu a českého turistického víza a poté se do vlasti již nevrátil. Ke své přítelkyni uvedl, že s ní nesdílí společnou domácnost a vzhledem k tomu, že musel chodit do práce, byl u své přítelkyně asi 1 den v týdnu, přičemž ji nijak finančně ani materiálně nepodporoval. Překážkou jejich společného soužití ve Vietnamu je dle žalobce skutečnost, že on tam nemá kde bydlet, přičemž neví, jestli ve Vietnamu má kde bydlet jeho přítelkyně. Dále sdělil, že u svého bratra již bydlet nemůže, jelikož se oženil. Ve Vietnamu se žalobce obává lidí, kteří patří k mafii, protože jim dluží peníze, které po něm vymáhají a mohli by jej zbit.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je skutečnost, že má na území ČR těhotnou přítelkyni a ve Vietnamu dluží lidem spojeným s mafii peníze z ilegálních sázek na fotbal a v případě nesplacení dluhu se obává ohrožení z jejich strany.

Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědi a vyjádření a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu.

K žalobcem tvrzené obavě z věřitelů, od kterých si půjčil peníze na nelegální sázky na fotbal, žalovaný uvedl, že v tomto případě neshledal žádné znaky pronásledování ve smyslu zákona o azylu, neboť žalobce se obává nezákonného jednání ze strany soukromých osob, lidí napojených na mafii, kteří jej vydírají ve snaze vymoci od něj dluh, tedy ve snaze dosáhnout na jeho úkor svého obohacení. Jde tedy o skutečnosti, které rozhodně nemají žádnou souvislost s azylově relevantními důvody. Žalovaný se také v napadeném rozhodnutí zabýval přítelkyní žalobce a došel k závěru, že existence soukromých či rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě a současně odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**).

Žalovaný tedy nedospěl k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, a ve vlasti by mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního řízení ani nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl

některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Také žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b téhož zákona. Závěrem bylo uvedeno, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, proto mu nebyla udělena.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 27.2.2018 popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje porušení ustanovení zákona o azylu a správního řádu a odkázal na obsah správního spisu. Dále uvedl, že dostatečně zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Na podporu svého rozhodnutí k námitkám žalobce, žalovaný odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, k čemuž uvedl, že žalobce požadavku rozšířeného senátu nedostál, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měl žalovaný porušit, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o které svá tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného opírá. Žalovaný po posouzení tvrzených důvodů žalobce (nesplacené dluhy věřitelům) dospěl k závěru, že potíže s věřiteli, tj. soukromými osobami, označovanými za mafii, nejsou dle zákona o azylu relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany žalobci v žádné z jejich forem. Mezinárodní ochrana přitom může být žadateli poskytnuta teprve v případě, kdy mu skutečně byla odepřena ochrana ze strany státu, či tato ochrana nebyla ze strany příslušných státních orgánů poskytnuta v odpovídající míře. K tomu, aby mohl být učiněn takový závěr, je ovšem nutné, aby žalobce využil prostředků, které právní řád v jeho vlasti poskytuje. Žalobce se měl zadlužit v roce 2013, přičemž z Vietnamu odletěl až za tři roky a z jeho výpovědi nevyplývalo, že by během této doby měl z jednání věřitelů obavu z vážné újmy. Využil přitom možnosti vnitřního přesídlení a své problémy řešil tím, že opustil domovský kraj a tři roky žil na jiných místech ve Vietnamu, kde žádné potíže neměl. Žalovaný podotknul, že žalobou nebylo zpochybněno napadené rozhodnutí, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana, a závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 15.11.2017 i ve vyjádření žalovaného ze dne 27.2.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 15.11.2017 žalobci doručeno dne 20.11.2017.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen správní orgán). Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.

Podle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

Podle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná, přičemž námitky žalobce byly převážně obecného charakteru.

K námitce, že žalovaný zlehčoval důvod žalobce, a to jeho obavu z vážné újmy v důsledku pronásledování mafií soud uvádí následující. Žalovaný k dané věci mimo jiné uvedl, že „Pokud jde o žadatelem tvrzenou obavu z věřitelů, od kterých si půjčil peníze na nelegální sázky na fotbal, správní orgán rozhodně neshledal žádné znaky pronásledování ve smyslu zákona o azylu, neboť žadatel se obává nezákonného jednání ze strany soukromých osob, lidí napojených na mafii, kteří jej vydírají ve snaze vymoci od něj dluh, tedy ve snaze dosáhnout na jeho úkor svého obohacení. Jde tedy o skutečnosti, které rozhodně nemají žádnou souvislost s důvody azylově relevantními, tj. s rasou žadatele, jeho pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině nebo jeho politickými názory. Správní orgán dále také konstatuje, že jmenovaný mohl a i v případě návratu do vlasti může využít alternativy vnitřního přesídlení, jak ostatně také již před svým odjezdem z vlasti učinil a své problémy vyřešil tím, že svůj domovský kraj, kde se cítil ohrožen, opustil a tři roky žil na jiných místech ve Vietnamu, včetně Ho Chi Minhova města, odkud také odletěl do ČR a kde žádné potíže neměl. Pronásledováním přitom dle § 2 odst. 7 zákona o azylu není, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má a mohl-li bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu nemá odůvodněný strach z pronásledování.“ Soud se s uvedeným názorem plně ztotožňuje a uvádí, že žalovaný se touto skutečností zabýval zcela dostatečně.

V této souvislosti zdejší soud dále odkazuje na rozsudek NSS ze dne 31.10.2003, č.j. 4 Azs 23/2003-65, který uvádí: „*Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona).*“ Soud tedy konstatuje, že žalobcem tvrzená obava z věřitelů, od kterých si půjčil peníze na nelegální sázky na fotbal, nezakládají právo na poskytnutí mezinárodní ochrany.

Žalobce také namítal, že v souvislosti s jím uváděnými důvody mu měla být udělena doplňková ochrana. Soudu nezbývá než konstatovat, že ekonomické potíže (dluhy u soukromých osob) nejsou z hlediska poskytnutí doplňkové ochrany zjevně relevantní a nepředstavují „nelidské či ponižující zacházení“ ve smyslu § 14a zákona o azylu. Obává-li se žalobce nelegálních praktik ze strany věřitelů, pak soud zdůrazňuje, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že státní orgány Vietnamu nejsou schopny poskytnout mu účinnou ochranu v případě reálné hrozby ze strany věřitele. Žalobce pouze uvedl, že policie ve Vietnamu se údajně těchto mafiánů také bojí. Soud tedy konstatuje, že případné následky nesplacení dluhu, předvídané vietnamským právem, nemohou být důvodem pro poskytnutí doplňkové ochrany, jelikož tento institut nelze využívat k vyhýbání se plnění závazků.

Žalobcem tvrzená námitka, že žalovaný mu neudělil mezinárodní ochranu pouze na argumentu vnitřního přesídlení, není důvodná. Soud k tomuto uvádí, že žalovaný možnost vnitřního přesídlení v napadeném rozhodnutí zmínil, když sám žalobce ve správním řízení uvedl, že v důsledku obavy ze strany věřitelů využil alternativy vnitřního přesídlení a své problémy tím vyřešil.

Na závěr zdejší soud uvádí, že žalovaný se nedopustil žádného pochybení, neboť na základě zjištěných skutečností nezjistil žádnou rozhodnou skutečnost, jež by v daném případě odůvodňovala udělení mezinárodní ochrany. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a soud považuje zjištěný skutkový stav za správný a řádné zdůvodněný.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve **výroku II. rozsudku** uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a úspěšný žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení.

Ve **výroku III. rozsudku** nebyla přiznána náhrada nákladů řízení ustanovenému zástupci, Organizaci pro pomoc uprchlíkům, neboť tento žádné účelně vynaložené náklady nevyúčtoval, a jak vyplynulo z obsahu spisu, ani žádné mu nevznikly, neboť soud rozhodl bez jednání. K eventuální odměně za zastupování soud odkazuje na § 35 odst. 8 věta první s.ř.s., dle kterého navrhovatel, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát. Právě citované ustanovení garantuje všem ustanoveným zástupcům, že jim stát uhradí hotové výdaje. Odměna za zastupování však podle tohoto ustanovení náleží pouze osobám uvedeným v § 35 odst. 2 s.ř.s., tj. advokátům a osobám, které vykonávají specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů, týká-li se návrh oboru činností v nich uvedených; takovými osobami jsou např. patentoví zástupci, daňoví poradci apod.

Ustanovený zástupce v souzené věci nevykonává specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů ve smyslu § 35 odst. 2 s.ř.s., proto má právo jen na náhradu účelně vynaložených nákladů, nikoliv odměnu za zastupování.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 19. července 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně